

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

25. Dies Junii. Æquo animo toleres, oportet, quicquid intra fortunæ aream geritur; cùm semel jugo ejus colla submiseris. Boetius 2. cons. 1.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

25. DIES JUNII.

Æquo animo toleres, oportet, quicquid
intra fortunæ aream geritur; cum se-
mel jugo ejus colla submiseris. *Boetius*
2. *cons.* 1.

Fortunæ I.
incon-
stantia.

Descende hinc tacitâ cogitatio-
ne in tumultuosam cuncta
miscentis fortunæ aream; ut
insolentes ejus ludos, quibus
nobiscum colludendo illudit nobis, contempleris. In
hac arena quot propè censa fuerunt Heroum capi-
ta; tot spectabis in gloria funera. Hæc est, quæ muros
excelsos oppugnat, & parietinas defendit; quæ de-
serta inhabitata frequentat, & populos frequentes
affligit; quæ victores vincit; quæ ex proditoribus, fi-
deles; ex fidelibus, suspectos facit; quæ denique in-
star pilæ datariæ, regna sursum, deorsum volvit; exer-
citus profligat, Reges dejicit, Tyrannos evehit. Nihil
inautum fortunæ: adversus imperia, idem habet ju-
ris, quod adversus imperantes. Firmissima fortunæ
certitudo in incerto est. Mirum fuit illud symbolum,
quod secundus Spartanorum Rex portæ suæ inscri-
pserat, his verbis: *Hæc domus est, ubi homo facit, quod*
potest; fortuna, quod vult. Verba digna non tant
scribi in portis, quam inscribi fibris. Noverat ille
fortunam, qui se depositarium, non proprietari-
um statuebat. Quoties aliquid perdiderat; non
suum sibi eripi, sed depositum existimabat repeti.

Itaque

Itaque, si sapimus, quidquid à fortuna datum est, tanquam extemplo abiturum possideamus. Quod alteri tantum est concessum; id repetendi copia est, dum velis. Nam jure suo, qui utitur, nemini injuriam facit. Ille solus à fortunæ insultu tutus est, qui in sepulchri sese arcem recipit.

II. Ut semper tutus sis, nunquam esto securus. Nam incertitudo futuri temporis, non sinit teucros esse, vel audacissimos. Magni enim casus, parvis sapè momentis intercedunt. Hæc summa est nostra miseria, nos cum in conspectu mala habeamus, ea non agnoscere; cum manibus palpemus, non sentire; cum auribus ingerantur, non audire; cum clamor hinc inde personet, non intelligere; cum indies moneamur, non credere. Tum demum intelligimus periculum, dum morbus nullum admittit remedium. Nihil tam leve, quod non magnæ interdum rei momentum facit. Nam ut constat experientiâ; aurulâ vel tenuissimâ poma decutiuntur; scintilâ vel minimâ deflagrat sylva; in scopulum exiguum illisa navis dehiscit; in lapidem parvum pes impingit; hamo exiguo magnus piscis capitur; vulnere levissimo vir magnus moritur. Hinc patet, adeo vitam nostram esse fragilem; adeo in vita fortunam esse ancipitem, ut quâ parte, nulla erat suspicio, eâ ingruat perditio. Adrianus Imperator annulum in digito gerebat, cui insculpta erat hæc sententia Senecæ: (a) *illis gravis est fortuna, quibus est repentina.* Hoc est, facile sustinere fortunam potest, qui semper expectat. Illud enim exploratum est, in syrtibus, non in altis undis formidare nautam;

Hh 5

ab

(a) C. 3. ad Helmam.

ab insidiis occultis diligentius sibi bonum bellatorem, quàm à prælio cavere apertò. Ita virum prudentem cavere sibi decet non ab exteris, sed à domesticis; non ab hostibus, sed ab amicis; non à bello spero, sed à pace simulata; non à damno manifesto, sed à periculo occulto. Quapropter semper tuta time; quia in maximo est periculo, qui negligit periculum.

III. Quòd si igitur fortunæ tibi nota est indoles, nec turbines molestiarum ejus time; nec fulgura, & tonitrua expavesce; nec serenitati deliciarum ejus crede; nec blandimentis suavissimis fide; nec voluptatem ex iis, quæ tribuit; nec dolorem ex iis, quæ eripit, capias; nec inde, quod tibi faveat, nec quòd te repudiet, doleas. Nulli fortunæ minus, quàm optimæ creditur. Quisquis beatus est, versà fortunæ rotâ, ante vesperum potest esse miserissimus. Illud tibi certò persuade, eam vitæ partem periculossimam esse, quam incuria securissimam facit. Quæris exempla? Agamemnon magnus Græcorum Dux, toto belli Trojani decennio non periclitatus tandem domi suæ noctu trucidatus est. Alexander ille invictus, in expeditione Asiatica, & Indica non perit; & Babylone mox veneni haustu exiguò perimitur. Julius Cæsar ille magnanimus, quinquaginta duobus præliis viri non potuit; & tribus, ac viginti plagis in Curia confossus est. Heu quanta, post tantam felicitatem, calamitas! quæ ignominia, post tantam gloriam; quod periculum, post tantam securitatem! quod infortunium, post tantam prosperitatem! quàm misera, & obscura nox, post tam serenum diem! quàm malum, post tam longum iter,
diver-

Junius.

Tessera.

491

diversorium! quàm aspera, post litem tam pertinacem, sententia! quàm absona, tam bono vitæ principio, mors! Denique rarò quisquam erga sua bona satis cautus est. Eadem in alterutro mutabilitas, nec formidandas fortunæ minas, nec exoptandas facit esse blanditias. Denique stat hæc mea sententia:

Rebus tranquillis, metuas adversa sub illis.

26. DIES JUNII.

Nulla tam modesta felicitas est, quæ malignantis dentes vitare possit. *Valerius Max. c. 4.7.*

Fortunæ I.
prosperæ
comes In-
vidia.

ADhuc magnum superest illis, quibus lenocinatur fortuna, infortunium, Invidia erga fortunatos. Inter prosperas sortes, nemo potest evadere malignorum dentes; quia adversus Invidiam, propugnaculum nullum est, quo quis se tueatur: nullus secessus, ubi delitescat; nullum cacumen; quo ascendat; nulli montes, quo se recipiat; nulla sylva, ubi latebras querat; nulla navis, qua elabatur; nullus equus, quo effugiat; nulla pecunia, qua se redimat. Hoc discrimen est inter improbum, & invidum: quòd ille delectetur bono proprio, hic cruciatur alieno: ille diligit mala, hic odit bona. Invidia est fera adeò venenata, ut nullus mortaliæ vel fuerit, vel futurus sit, quem non dentibus suis memorderit, unguibus laniarit, pedibus conculcavit, veneno infecerit. Est avida felicitas, & alieni
avidi-